Alia,

Nu
ți-am
mai scris
de mult dar
te-am aștep-
tat în fiecare zi.
Am făcut ieri o vă-
nătoare într'o pădure
la oarecare depărtare de
aici. M'au însoțit câțiva oa-
meni de-ai curții, care se pri-
în această meserie. Toți manifestau
o veselie mare. Răcoarea pădurii și
dorul de viață ce ți-l inspiră ea, le-a
pus tuturora zâmbetul pe buze. Numai
eu nu luam parte la bucuria lor, căci
toate frumusețile îmi erau înaintea ochilor,
dar eu nimica nu vedeam. Minunile de acolo
erau numai pentru ei. Eu eram cu gândul de-
parte, lângă acea minune fără de care toate cele-
lalte nu prețuiesc nici cât un bol de linte. Mi s'au
aruncat câteva întrebări șugubăț puse, iar doi din soții
mei au făcut tot timpul glume cu chip să mă invese-
lească. S'au întristat și ei când au văzut că totul e zădarnic.

Un călător venit de departe mi-a povestit azi o faptă interesantă. Nu știu cum i-aș putea da crezare. Cică a văzut el cu ochii lui, - și se jură să-i plesnească dacă nu spune adevărul, - într-un oraș de pe malul unei ape mari, cum s-a adunat multă lume într-o sală mare. Fiind curios să vadă și el de ce se strânge atâta lume într-o singură încăpere, când nicăiri nu se vedeau mese pentru banchet, s-a furișat într-un grup de oameni și-a intrat în sală. Acolo, s-a adunat lume, tot s-a adunat, până când s-au umplut toate scaunele. După aceea câți au mai venit au stat în picioare. Sa început, fiecare vorbea mai tare sau mai încet, de gândeai că pentru asta s-au adunat. Dar la o vreme toți au tăcut, iar în față s-a descoperit dintr-odată o priveliște nouă, de parcă era o cameră frumos gătită.. Cele ce s-au înfățișat acolo, mi-a zis omul, m-au umplut de uimire, căci s-a arătat întreaga poveste a mă-riei tale!"... Ce o fi fost, Alia? s-o fi visat călătorul un vis frumos, frumos, cași povestea mea?

În scurtă vreme vom inaugura în grădina palatului un hamuz nou și original. E opera unui meșter iscusit din Kaludun. Hamuzul reprezintă un păun uriaș, de zece ori mărime naturală, lucrat din porțelan și cristal de Dalișa, colorat în așa fel, încât noaptea, când se aprinde un bec în pieptul lui, face impresia unei păsări naturale. Coada acestui păun o alcătuiește tocmai pânza de apă care, cu ajutorul unor tuburi de sticlă diferit colorate, dă înfățișarea unei

valuri de păun desfăcute. Ceea ce-i interesant e că această statuă nu stă în nemișcare. Păunul se apleacă, se ridică, face câțiva pași, își strânge și-și desfășură coada. O priveliște minunată de văzut din amurg și până noaptea târziu. Am dispus să fie așezat în așa fel încât locul cel mai bun de privit să fie de pe banca pe care, în noaptea feeriei, ai lăsat tu un trandafir să se usuce. Hamuzul va aminti acea seară și acel trandafir...

Prințul